

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.5 License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

Adam Sádovský, 2007 (cc)

BRÁNY

Běh čísel na azurově podsvíceném displayi se zastavil. Kabina výtahu sebou trhla a zvenčí zlověstně zadrněla nosná lana. Ponk – ozval se automat a dodal: „kabina byla z bezpečnostních důvodů zastavena, vyčkejte prosím“. *Čert aby to, zanađával v duchu David, něco se zvirtlo, něco se ošklivě nevyvedlo. Jak to, že mě tak rychle vyhmátli?*

Otočil se k panelu a zběsile mačkal knoflíky až mu zbělel ukazovák. Nic. Ani ponk ani ping. Kabina zůstávala nehybně viset. Nespolupracovala.

Musí přece existovat cesta ven. Podíval se nahoru. Pak doleva a doprava. V zrcadle uviděl jen svou vyděšenou karikaturu – nemohl uvěřit že tenhle křečovitý škleb patří jemu. *Ted' se divíš, vid'. Ted' máš nahnáno, ty frajere. Zkazil jsi to a oni tě dostali. Už není kam utýct.*

Podlaha mu podjela pod nohama a kabina se zničeho nic opět rozpo-
hybovala. *Třeba to byla opravdu porucha,* pokusil se o optimismus. *Je tolik důvodů proč se může výtah zaseknout.* Nevěřil tomu.

Ponk – výtah zastavil. Na displayi svítilo písmeno „T“ – přízemí. David se vrhl k východu a začal se protahovat rostoucí šterbinou. Pospíchal. Šíleně si přál být konečně pryč a v bezpečí. Tohle už nikdy, křičel na sebe v duchu.

Ven z výtahu vypadl jako kus hovězího z mrazáku. Hlavou praštil o stěnu z imitace mramoru a z natrženého obočí mu po tváři stekl pramínek krve. Jenže na to teď kašlal, protože těsně za zády uslyšel zakvílení, z něhož se žaludek obracel vzhůru nohama a pak ještě naruby. *Stungun,* uvědomil si. *Kurva, to byl stungun.*

Vnitřnosti měl okamžitě jako na vodě. Vzduch mu v plicích náhle ztuhl, nepříjemně lepil a dusil. Zápolil se závratí a mdlobou a s odpornou pachutí, která mu ulpívala v krku. *Ted' si ale nemohl dovolit omdlít. No tak, vstávej, rozkázal si. Vstávej! Jenom tě to lízlo!*

Tělo kupodivu poslechlo a mátoživě se vzepjalo na nohy. Plazilo se pomalu, ale plazilo se pryč. S podporou stěn a rukou. S vůlí, o které nevěděl, kde jí pobral.

Nemotorně doklopýtal za roh. Srazil přitom květináč s nějakou cizokrajnou rostlinou a odpadkový koš, ze kterého se vysypaly plechovky a málo ohryzané ohryzky. Něco se muselo podělat až na půdu. Stungun znamenal, že je to hodně vážný.

Ztěžka popadal dech, ale konečně byl ve vestibulu. Místnost s vysokou klenbou a širokým ochozem okupovalo plno lidí. Hučeli v kuřáckém koutku, šinuli se po schodištích nahoru a dolů a klábosili v hloučcích pod gigantickým glóblem Marsu zavěšeným pod stropem.

Ted' se snadno ztratím v davu, doufal. Ale komu? Kdo mě, zatraceně, vyčmuchar? Fízlové? Tajný? Federálové? Nevěděl, nevyznal se v tom. Jasně si byl vědom jen toho, že někdo – kurevsky schopnej – jak svoje pronásledovatel ohodnotil. Někdo, kdo naboural jeho jištění a obešel bezpečnostní alarmy. Někdo, kdo se v síti výborně vyznal.

Nohy, jak se zdálo, už pookřály a tak David lákán hlukem lidí, přeskočil zábradlí a smísil se s davem. Dostal šanci zmizet a chtěl ji využít.

Míjel sochy marsovských hrdinů, objevitelů a badatelů z imitace mramoru a rychle dupal po schodech pryč z kongresového centra.

Jenže, uvědomil si náhle, zdrhám hlavním vchodem. A to není nejlepší. Naopak, je to pěkná blbost. Kravina! Prudce se otočil jen proto, aby spatřil uniformované střelce na ochozech a stungun namířený do míst, kde právě stál. Vrhł se pod nohy soše Steifa Kriega – hrdiny utlačovaných kolonistů – a ve stejný okamžik ucítil záchvěv. Vibrující nebezpečnou harmonii trhající na prvočinitele samotné molekuly vzduchu.

Znělo to trochu jako odstřel kamene v lomu. Uširvoucí štěk pohlcující místnost a převalující se v ní několikrát sem a tam. Tohle nebylo normální. Vypadalo to spíš, jakoby někdo vypálil plošnou salvu. Takovou, která se používá při demonstracích. Takovou, která pošle do kolen stádo o síle tisíce lidí.

Jistá střelba, pokud chcete zpacifikovat někoho schovaného v davu, jenže poněkud předimenzovaná na uzavřené prostory. A také nebezpečná. Stungun měkkým tkáním neublíží, pouze je paralyzuje, zato pevné a křehké materiály dokáže rozlouskávat jako škeble. Zvláště když se vnitřní frekvence čirou náhodou shoduje s harmonií stungunu.

Kdyby měl David čas, kdyby nestál zrovna na v tom nesprávném místě a kdyby nebojoval o svou vlastní kůži, pak by jistě ocenil zajímavou fyzikální reakci, která mu během vteřiny proběhla za zády.

Správnou frekvenci totiž měla právě imitace mramoru a tím pádem také dvě desítky objevitelů, reformátorů a starostů, které se vznesly do vzduchu v podobě jemného prášku v doprovodu zvuku připomínajícího prasknutí balónku – puk. Také malebné obložení a ozdobné sloupy schodiště, cedule se zlatými nápisy a vitríny s ušlechtilými hesly – to

všechno se rozvířilo ve vzduchu, jako v písečné marsovské bouři – puk, puk, puk. Odněkud shora se ozývalo hučení ocelových lan, které nesly obrovský glóbus – ty vydržely, ale hrály, jakoby je polechtal gigantický šmytec.

David zdrhal šílenými skoky k východu a fyzikální představení si nechal ujít. Šedá prašná smršť, podkreslená kovovou hudbou, za ním hali-la všechno do neprostupné mlhy. Zmizeli lidé a těla zbavená vědomí i úpění a dávení těch, co unikli přímému zásahu. Vše zaniklo v bouři uvnitř vestibulu.

To je štěstí, běželo mu hlavou. To je neuvěřitelný štěstí. Jaká byla šance, že uniknu bez úhony? Jedna ku stu?

V ten moment přeletěl přes kapotu venku zaparkovaného auta. Ruka, kterou se chystal zapřít, odmítla poslušnost a on přistál na ulici v oblaku šedého dýmu. *Takže bez škrábnutí?* Pravačka visela podél těla ne-tečně a mrtvě. Skoro jako by si jí býval přeležel. Jenže tohle „přeležení“, měl na svědomí stungun a mohlo trvat i celé hodiny.

Zvedl se tedy ze země jen za pomoci třesoucí se levačky. Na sobě nesl vrstvu šedého prášku, vlasy měl jako vysochané a tvář, po které mu stékala krev z obočí, vypadala neživě a navíc neforemně jako od Pi-cassa.

Neměl ani čas se oklepat, když pootevřeným okýnkem zahlédl kovový lesk zbraně. Rozhodně viděl zbraň a to právě v autě, přes jehož kapotu zrovna přeletěl. Její pouhý záblesk v něm odstartoval záchvat paniky. Vyrazil pryč od karoserie černého subaru tygrími skoky a podobně jako tygr asi i řval.

Prostorný bulvár před kongresovým centrem byl velmi rušný a prcha-jící řvoucí osoba zanechávající za sebou oblaka prachu si získala po-zornost všech kolemjdoucích. Ale i přesto se dveře vozu otevřely a hlaveň zamířila doprostřed Davidových zad.

Jenže nevystřelila. Sklonila se a opět zmizela v pouzdře pod černým oblekem. Dveře subaru se opět zabouchly a auto tiše zmizelo.

„Naskoč, rychle.“

David slyšel ale nevnímal. Hnán šíleným strachem utíkal dál.

„Dělej, zatraceně. Naskoč!“

Konečně zastavil a všiml si otevřených dveří modrého porsche. Hezké fáro, ale ještě mnohem krásnější řidička. Ani přesně nevěděl co dělá a co ho k tomu vedlo, ale skočil do vozu bez zaváhání a než za sebou sta-čil zabouchnout, uháněla nablýskaná kára bulvárem kolem Foanských vodotrysků.

„Ikari?“

David sebou trhl. Ještě pořád žil a pravděpodobně byl i v bezpečí. Ne-věděl co se stalo a nedokázal to vstřebat. Ale žil. Žil! *Uf. Nabralo to teda pěkný obrátky.*

„Jsi Ikari?“ zeptala se žena sedící za volantem.

„Je to moje přezdívká,“ odpověděl David. Hlas se mu třásl jako seni- nímu starci. V krku měl sucho a mezi zuby ještě žvýkal instantní imita- ci mramoru. Celé sedadlo sportovního stříhu a barev pod ním bylo nehezky zaprášené. *Snad to půjde dolů, tihle reformátoři a starostové v prášku.*

„Hezká přezdívká,“ řekla a dál bravurně vedla porsche úzkými ulice- mi. „Ale štěstí ti nepřinesla.“

„Asi ne,“ to bylo vše na co se zmohl. Nevěděl jestli třeštit oči na silnici, nebo na řidičku. Byla skutečně krásná.

„Ale na druhou stranu, žiješ. Zamávej do kamery.“

David si konečně všiml nápadně velkého objektivu připevněného k rámu dveří. Nejistě do něj zamával.

„Tohle ti zachránilo život, Ikari. Ty lidi neradi střílí před zraky kamer. Usměj se hochu. Dejcháš.“

Nešlo to. Úsměv mu tuhl na špinavé tváři. „Zatraceně. Kurvafix!“ Ko- nečně mu došlo, že šlo fakt o život.

„To je přesné zhodnocení situace.“

„Já tomu ale, kurva, vůbec nerozumím. Proč mě chtěli sejmout? A co ten stungun?“ David hleděl do netečného objektivu a zvolna mu rudly oči. „To je v pytli. Všechno je v háji!“

„Na sebelítost budeš mít čas v hrobě! Drž se!“

Řidička trhla volantem a poslala porsche táhlým smykem do úzké uli- ce. Pedály zacvakaly a motor zařval. Auto v nízké marsovské gravitaci vystřelilo mezi rozestavěné stánky a hospůdky a klestilo si cestu silný- mi reflektory.

„Ten zmetek se nás pořád drží,“ řekla a opět prudce změnila směr. Davy turistů vyděšeně uskakovaly z cesty. „Zatracenej Japonec!“

David se otočil a úzkým okýnkem zahlédl černé subaru zahalené dý- mem od týraných pneumatik.

„Chytni to!“

„Cože?“

„Chytni ten pitomej volan!“

David skočil po kůži potaženém volantu a tep srdce mu stoupl na úroveň svahilských rytmů. Tohle bylo na jeho nervovou soustavu moc. Hubená ulička, ještě zúžená hospodskými verandami a lemovaná hustou řadou lidí a on řídicí nezvladatelný sporták levou rukou. Dlaň se mu zpotila tak, že stěží udržel volant, přestože ho svíral smrtelnou kře- čí. Šíleně s ním cukal a porsche pod jeho vedením klouzalo od jedné lid- ské bariéry ke druhé jako Poeovo kyvadlo.

„Jeď krucinál rovně,“ okřikla ho jeho záchránkyně. „Nemůžu mířit.“ Vykláněla se přitom z okýnka a nedbaje toho, že těsně kolem hlavy jí sviští sloupy veřejného osvětlení a vývěsní štíty putyk, snažila se ustálit rozkývanou hlaveň dlouhé rifle.

David chtěl. Ale volant se mu pod rukou trhal a auto jelo jinam, než mělo. Pak si všiml, že ulice před ním končí a dál pokračuje nízké podloubí a to už nevydržel. Zavřel oči a čekal nadcházející zkázu.

Rifle vystřelila v okamžiku, kdy se porsche vrátilo mezi vitríny klenotnictví. Vpravo to zajiskřilo a elegantní matně černé zpětné zrcátko přistálo mezi náhrdelníky.

„Dej to sem!“ David byl vyhozen od řízení. „Co to děláš s mým autem? Neumíš řídit nebo co?“

Porsche se konečně uklidnilo a jistě profrčelo podloubím, mezi křičícími a uskakujícími lidmi. Pak zastavilo. Motor sportáku vrátil jako správně unavené kotě.

Kráska za volantem zařadila neutrální a usmála se na Davida. Ten úsměv nebyl zrovna přívětivý. „Menuju se Amélie. To abys věděl, komu poděkovat a komu poslat peníze za to zrcátko!“

„Děkuju, Amélie,“ řekl nepřítomně David.

„No, to nestačí. Za á, nejde po tobě žádná Banda Trotlů. Máš v patách docela slušnou armádu profesionálních parchantů. A to si piš, že po téhle eskapádě budou padat hlavy. Jestli nechceš, aby jedna z nich byla ta tvoje, tak se vzpamatuješ a budeš se chovat jako chlap - žádný řízení se zavřenejma vočima! Žádný bejkárny a lítostivý řečičky. A za bé, naprosto přesně a do všech podrobností mi vysvětlíš, jak se ti podařilo nasrat tolik zmetků.“

To David ale vůbec netušil. Seděl teď u nízkého stolku v poměrně prostorném karavanu, prach už z něho téměř opadal a nyní upíjel vroucí čaj. Celou cestu, během níž dvakrát změnili auto a navštívili záhadně utajené garáže města Novue Prague, přemýšlel o tom, co vlastně provedl a jak to provedl. Ano, tak jistě si hrál s ohněm, ale netušil, jak se mu podařilo spustit jadernou reakci.

Amélie ho sledovala bedlivým, brčálově zeleným pohledem a dlouho nepromluvila. O ní také přemýšlel. O zelenooké krásce s kaštanovými vlasy a jménem, které bylo asi tak pravé, jako jeho přezdívka Ikari.

Tahle dívka, byla spíš slečna kolem třiceti. Měla sportovní postavu, ušlechtilou tvář a překrásný úsměv. A kromě toho pevnou mušku, ještě pevnější nervy a zkušenosti zasloužilého závodníka.

Vnitřek karavanu prozrazoval vášeň pro rychlá auta. Po stěnách viselo několik desítek plakátů se sportovními vozy, hodiny měly tvar závodní pneumatiky, hrníčky zase šachovnicový potisk a na monitoru počítače běžel spořič s Michaellem Schumachrem.

Pak tu ovšem viděl i katalogy zbraní rozházené po gauči a naproti celou jednu skříň plnou knih o politice a psychologii Jungem počínaje a Terrencem Silverem konče.

„Takže?“ Pobídla ho konečně Amélie.

„Snažil jsem se ukrást pár miliónů eur,“ řekl David stručně. Tahle

věta mu běžela hlavou pořád. *Tak to začalo*, říkal si, jako by se tím obhajoval. *Byl to jen pokus o krádež, nic víc. A několik miliónů? To je směšná částka, kvůli tomu se přece po lidech nestřílí.*

„Vím. Pokračuj,“ pobídla ho Amélie.

David se zarazil. *Takže o tomhle pořádku ví? Co ještě ví a co mi potom vmete do tváře, až začnu lhát? Sice mi zachránila život, ale to je o důvod míň jí důvěřovat. Dneska nikdo nikomu jen tak ze sympatie zadek nezachraňuje. A hlavně ne tady na Marsu. Co ode mě vlastně chce? Pro koho pracuje?*

Amélie ho probodávala pohledem. Krásná Amélie. Nebýt té tváře, asi by vůbec do jejího porsche nenastoupil a už dávno se pokusil zmizet.

„Přestaň si mě prohlížet,“ prohlásila po chvíli ticha, „a konečně spust, nebo mi dojde trpělivost a budu muset použít hrubou sílu.“

David svěsil hlavu. To si nepřál. Báł se i zvuku zubní vrtačky a řekl by ochotně úplně všechno, kdyby se ta vrtačka jen trochu přiblížila k jeho zubům. Nemělo cenu aby zapíral, už jen pouhá myšlenka na bolest mu otvírala pusy.

„No, chtěl jsem zkusit šlohnout pár euro,“ koktal David.

„Vím. A jak?“

„Založil jsem si dva účty u I.C.C. Atlantic Globe. Jeden tady na Marsu a druhý na Zemi. Jeden byl v Yenech a ten druhý v Eurech. Základní vklad asi tisíc euro.“

„Ten tisíc jsi šlohnul, nebo je poctivý?“

David zafuněl. *Co si o mě vlastně myslí?* „Jasně, že poctivý. Poctivě jsem ho vyhrál.“

„No dobře. Tak pokračuj.“

„Existuje služba 'bet on bet' sázka na sázku. V podstatě jde o rapid betting. Stačí si vsadit na velikost výher těsně před tím, než jsou výhry zveřejněny. Takhle si během minuty můžeš vydělat tolik jako Bill Gates za celý život a nebo prohrát úplně všechno.“

„Zatraceně, ty jsi gambler!“ napadla ho Amélie. „Obyčejnej, prachsprostej gambler!“

„No a?“ nenechal se David vyvést z rovnováhy. „Já přece nevsázím, když nemůžu vyhrát. A to není gamblerství. To je prozíravost.“

„Ne. Podvod a to je ještě nebezpečnější.“ Amélie se na něho dívala s jistou dávkou opovržení. Zřejmě měla s hráči vlastní zkušenosti a jako by na chvíli zaváhala, zda zpovídá toho pravého.

„Neni to nebezpečný, když víš co děláš,“ snažil se zaprsit David. „Jenom...“

„Jenom jsi teď až po uši ve sračkách. Ale jinak přesně víš, co děláš, vid?“

„Jo! Většinou vím přesně co dělám! Ale tentokrát se něco zatraceně nepovedlo. Bylo to asi jako by na pískoviště mezi děti s bábovičkama přišel geometr. Prostě to přestala bejt moje liga, chápeš. Nevím vlastně

vůbec, co to bylo za ligu. A ani jsem netušil, že je něco takového možný. Prostě prošli skrz všechny ochrany a falešný cesty ještě dřív, než jsem se stihl dotknout klávesnice. Nezmátly je návnady a ani trochu se nesnažili maskovat, protože prostě, kurva, nemuseli. Během minuty už jsem je měl v patách. A věděli naprosto přesně, kde mě hledat.“

„Máš pravdu,“ řekla docela tiše a vážně Amélie. „Tohle nebyla tvoje liga. Taková liga se ani nehraje. Proto z toho musíme udělat docela jinej sport. Jinak nemáme šanci vyhrát, chápeš? Já teď ale nechci zkoumat jejich metody. Ty znám docela dobře. Chci vědět, co ses snažil udělat a jak to probíhalo.“

„Hmm...“ zamyslel se David. „Takže službu 'bet on bet' znáš?“

„Znám, ale nevím, na co jsi vsázel.“

„Sázel jsem na kurz yenu a eura. Systém vyhodnotil jejich kurz jako velmi proměnlivý. Měli proto vysoký sázkový poměr. Neudělal jsem nic jinýho, než že jsem převedl tisíc euro na yeny a vsadil si na výslednou částku. A to s přesností na dvě desetiny místa. Jeden tisíc euro měl v tomhle sázkovým poměru dát asi sedmnáct tisíc. Ty měli být okamžitě převedeny na yeny a současně vsazeny na výslednou částku. To mělo dát asi tři sta tisíc. Těch tři sta tisíc mělo být znovu ještě jednou dokola převedeno na yeny a vsazeno. Celkem měl být zisk asi pět milionů eur.“

Amélie hleděla upřeně do Davidových očí a on tušil, že si opět získal její pozornost. „Měl být..?“ zeptala se ho velmi potichu.

David si usrkl chladnoucího čaje. „Tyhle převody provádí automat na proxyserveru a já nevím jestli tam ty peníze jsou nebo ne. Dělá se to často a sázky bet on bet běžně spouští řetězový reakce. Většinou jde o exponenciálně rostoucí prohry. Ovšem v tomhle případě vsadím vlastní zuby na to, že ty peníze tam jsou. Pět milionů v eurech a dalších tři sta tisíc, ale v yenech.“

„V čem je teda ten fígl?“ Amélie z Davida nespouštěla zrak.

„Dopředu jsem věděl jaký bude kurz eura vůči yenu.“

„A to jak?“

David neměl šanci se z toho vykrotit. Musel prostě vysypat všechna esa z rukávu. „Eura a yeny jsem nezvolil náhodně. Kurz yenu totiž určuje burza peněz na Zemi, zatímco kurz eura je uměle sjednocený. Než se kurz synchronizuje, trvá to někdy i čtvrt hodiny.“

„Tohle chápu. S tím ale nikdo nic nenadělá. Musel by totiž předběhnout světlo cestující ze Země na Mars.“

„Jenže mě se to podařilo,“ pronesl lakonicky David.

„Ale jak? Jak?!“ Bylo vidět, že Amélie čeká rozuzlení nějaké hádanky, která všemu dá smysl.

„Je to školácky snadný...“

Začalo to docela nenápadně. Spořič s Michaellem Schumacherem zmizel a obrazovka vychrlila několik řádků textu.

„Pátrač,“ vydechla Amélie a skočila k počítači. Stiskla pouze jedinou klávesu. Pak popadla Davida za ruku a vytáhla ho ven z karavanu.

David neprotestoval. Vlál za Amélií jako hadrová panenka a když dostal do ruky helmu, poslušně si jí nasadil. Neřekl ani slovo. Snažil se tvářit odhodlaně a duchapřítomně, přestože ani zdaleka nevěděl, která bije.

Za karavanem čekala zaparkovaná mohutná motorka. Na nádrži měla nastříkané sportovní pruhy a číslo 42. Když jí Amélie nastartovala, zaburácela jako blížící se tajfun. Rozhodně nešlo o sériovou výrobu.

„Naskoč!“ křikla a zacvakla hledí svojí přílby.

Bylo to tu zase. David naskočil, motorka zařvala, odhrábla hromadu šterku a vystřelila na asfaltovanou silnici. Události znovu nabraly spád.

David zahlédl, jak se ke karavanu rychlostí blesku snesly dvě černé helikoptéry jako dravci na bezbrannou kořist. Viděl jak speciální jednotka vtrhla dovnitř a všechno, co tam bylo, rozstřílela na kusy. Dál už ale nic, protože mu celá scéna zmizela z dohledu. Sjeli na dálnici.

Vnější okruh Nové Prahy neměl nic společného s nedokončeným obchvatem té staré na Zemi. Druhá, třetí, čtvrtá rychlost. Přímá cesta a téměř žádné auto. Motor úpěl ve vysokých otáčkách a tachometr ukazoval bezmála dvě stě kilometrů v hodině.

David křečovitě svíral Amélii a nasucho polykal. Byl to zvláštní pocit, tisknou se k ní tak blízko. Cítit její teplo, cítit její přítomnost a spoléhat se na její zkušenosti a dovednosti. Svěřit jí vlastní život. Objal ji ještě těsněji. Mysl bojovala se závratí a dlaně se potily jako v horečce, ale měl pocit bezpečí.

Dohnalo je hromové dunění podobné bouři. Vítr nebezpečně zavířil. Motorka zakolísala a nad hlavou se jim zjevil stín. Stín vznášedla, které sedlo hned vedle nich na vozovku a ukázalo kovové hlavně kulometu.

Kdyby motorku s číslem 42, poháněl motor standardní výroby a kdyby jí neřídila zrovna Amélie, asi by nic nedokázalo odvrátit zkázu. Jenže právě tahle motorka s číslem 42 byl speciál navržený k překonání rychlostního rekordu na pláni Utopia. A právě tahle Amélie byla jezdec, který onen rekord skutečně překonal.

Motor zařval, plyny oxidu a dusíku obohatily směs a dlouhé plameny vyšlehly z výfuků. Stroj se vzepjal, uklidnily ho až pneumatické stabilizátory, syčící jako rozružené klubko hadů a ručička tachometru se v okamžiku vyšplhala až k číslici čtyři sta. Stíhací vznášedlo zmizelo v nedohlednu.

Kvílení motoru. Hukot. Nic víc z okolního světa nezbylo. Vzduch se rozprostřel po neviditelné bláně chránící oba jezdce a slabě světélkoval. V uších bubnovala krev. Motorka se chvěla a vibrovala, ale v sílené jízdě neustávala. Pak přišlo zaškrábání a rozsvítla se varovná dioda. Docházelo palivo.

Amélie zpomalila a spolu s klesající rychlostí se i okolní svět vracel do normálu. Kolem už nebyla městská zástavba. Těch pár vteřin v téhle rychlosti znamenalo skoro deset kilometrů, takže Novou Prahu už dávno opustili. Místo domů se zjevily stromy a hlavně losboby. Bylo jich víc a víc až z nich byl losbobový sad a tam Amélie sjela z cesty a zamířila pod husté koruny.

Losboby znamenaly pro Mars tolik, jako oceán pro Zemi. Losboby poskytovali potravu, dřevo, kyslík, hnojivo, vláhu, energii. Díky losbobovým hájům mohl Mars dýchat a žít. Díky losbobům se Mars mohl osamostatnit. Lesy losbobů pokrývaly téměř tři čtvrtiny povrchu a ty nejstarší zarůstaly tak hustě, že svými korunami málem nepropouštěly sluneční svit.

V takovém tmavém místě Amélie zastavila. „Sesedni,“ přikázala a čtyřicet dvojku opřela o kmen stromu. Z motoru stoupal dým a rozpálený kov cvakal únavou. Pak si znaveně sedla a zahleděla se do větví. Byl tu klid a mír, po tom adrenalinové honičce, kterou právě zažili.

David se přidal. Svět se mu ještě točil před očima, jako orbitální stanice, ale už neměl pocit že omdlí. Vlastně se z jízdy téměř vzpamatoval. „Co to bylo, sakra, za lidi?“

„Nejspíš KRFI,“ odvětila Amélie. „Nebo korporátní agentura. FFS nebo Seven Heads. Ono je to vlastně fuk. Prostě lidi, který tady na Marsu nemaj co dělat.“ Amélie se zdála trochu jiná. Jakoby unavená a zamyšlená. Možná jí trápila ztráta karavanu, možná něco úplně jiného.

„Já ti, Ikari, nezachraňuju krk jen tak.“ Mluvila tiše a hleděla přitom kamsi do daleka, někam mimo současnost. „Já to dělám hlavně kvůli sobě. Agentury, organizace, politický machinace ... To je můj svět, v něm se umím pohybovat a mám v něm jak přátele tak nepřátele. Mohla bych ti asi blbnout hlavu idealismem o samostatnosti Marsu. A o boji proti nadvládě Země. O všech těch tahanicích a potyčkách, co nás stály tolik potu a krve, než si Mars vydobyl, co má dnes. Ale jenom bych tě nudila.“

David se trochu urazil. Byl sice gambler, a pravda, na svobodě Marsu mu záleželo míň, než na pěti milionech euro, ale pokládal se za vnímavou bytost. Přání a motivaci ostatních lidí dokázal vždy pochopit.

„Víš, ona to není dokonce ani moje ideologie,“ pokračovala Amélie. „Byla to ideologie mého otce. Byl jedním z prvních písečných farmářů. Propagoval losboby v době, kdy o nich ještě všichni pochybovali a šel navzdory překážkám za svým cílem, jen aby ukázal, že Mars může žít i bez podpory Země.“

Nebyl tehdy sám. Nadšenců jako on se našlo víc. Jenže nezávislost Marsu? To se nikdy nelíbilo a nebude líbit korporacím na Zemi. Ty nejreálnější odhady totiž mluví o osmi stech tisících miliardách eur, které Země investovala do kolonizace Marsu. Návratnost je asi tak dvě stě padesát let. Což znamená, že v tuhle chvíli se samostatnost pro Zemi

jeví jako ztráta tří set tisíc miliard eur. A to jsou současně i peníze, které se vyplatí investovat do boje proti samostatnosti.“

Amélie pohladila mohutné kořeny rostoucí z načervenalé půdy. „Losboby jsou nejžhavější položkou v tom boji. Nejdřív je chtěli zakázat, pak je infikovali geneticky modifikovaným virem a nakonec se je snažili vypálit. Proti tomu všemu otec celý život bojoval a jednu bitvu za druhou vítězil. Měl úžasnou výdrž a notnou dávku štěstí. Jenže nakonec došlo i na něj. Jednoho dne prostě přišla zpráva, že je mrtvý, že měl autonehodu. Velice podezřelou autonehodu.“

Amélie se odmlčela. Nasála vzduch ve stínu statného stromu a zamračila se. „Tohle je náš les. Můj a táty,“ ukázala prstem kolem dokola. „Sto padesát kilometrů čtverečních losbobových sadů. Měsíčně to vynáší těch tvých pět miliónů euro, které jsi chtěl ukrást.“

David hvízdal.

„Ale pět miliónů euro tady na Marsu, znamená vlastně jen dva milióny euro na Zemi. O téhle nepřímé dani víš, ne?“

„Jo jasně. Přesně jsem to teda nepochopil. Jen to, že Země daně z Marsu nevybírání a přesto se musí platit.“

„Přímé daně už kdysi dávno zrušil jeden z reformátorů, tuším že Steif Krieg, ale možná se pletu. Přesto si Země našla cestu jak na každém obchodu provedeném na Marsu vydělat. A to dokonce až šedesát procent. Když nám Země nabídla vlastní euro burzu, všichni nadšeně souhlasili. Ale byla to jenom past, léčka. Dvě burzy vzdálený průměrně patnáct světelných minut se synchronizují velice špatně a rozdíly v kurzech jdou na účty na Zemi. Protože burza na Zemi je ta určující.“

Pojď. Jdeme se projít.“ Amélie vstala a David jí zamyšleně následoval. Skutečně s ní cítil a možná i trochu chápal o co se snaží. Nezávislost Marsu, boj proti korporacím. Už zbývalo jen zjistit, jak do toho všeho zapadá on sám.

Kráčeli zvolna pod masivním rychlerostoucím dřevem. Vzduch voněl něčím, co připomínalo vanilku a dobře se dýchal.

„Losboby se korporacím nelíbí i z toho důvodu, že satelitům zakrývají velkou část povrchu. Nám to ovšem dovoluje přepravovat materiál, stroje ale i lidi z místa na místo a přitom unikat neustálému dohledu. Byli dokonce i pokusy zavést vlastní burzu, skrytou burzu a vlastní peníze. Všechno ztroskotalo.“

David mlčel. Odhalovalo se mu složité dění pod ekonomickou a politickou slupkou Marsu, o kterém se v médiích nemluvílo.

Někde v dálce uslyšeli rachot rotorů. Přibližoval se a zase vzdaloval. Amélii to nevydělalo, jen přidala do kroku. „Přímý střet si nemůžeme dovolit. Prostě proto, že oni mají technologii a prostředky, o kterých se nám jenom zdá. Jako třeba, síťový pátrače, na který jsi narazil i ty.“

„Chápu. Dobře. Ekonomika, politika, technologie, ale jak jsem se do toho namočil já?“

„Narazil si na skulinu v síti, kterou korporace zneužívají. Dokázals' předvídat kurz dřív, než byl vyhlášen oficiálně. Jenomže toho se dá zneužít i mnohem rafinovaněji, než jen na sázky bet on bet. A já se obávám, že v tom celou dobu tkví ten figl. Tak právě dokáže Země prosperovat ze všech tržeb na Marsu. Chápeš? Oni nějak záměrně pozdrží jistý platby, než se dostanou na Zemi a pak skoupí nebo naopak prodají nějakou měnu a změní kurz, tak aby z rozdílu profitovali.“

„Záměrně pozdrží?“, zamyslel se David. „No jasně! Mě už to začíná docházet,“ zajásal.

„No tak mluv, Ikari. Jak to funguje?“

„Já si celou dobu myslel, že to je jenom školácká chyba v systému. A ono je tam schválně!“

„Zatraceně, přestaň mě napínat!“

„Málo se to ví, ale signál mezi Marsem a Zemí necestuje vždy přímo. Existují tři brány, přes který se občas překlápí celá komunikace včetně internetu, distribuovaných služeb, bankovních transferů, prostě všeho. Jmenují se sluneční, měsíční a orbitální. Když je Země blízko, používá se orbitální brána. Ta má ping skoro deset minut. Když je Země skrytá za Sluncem používá se sluneční brána. Tam je ping přes čtyřicet minut. V ostatních případech se využívá měsíční brána.

A teď to přijde. Komunikace přes brány není nikdy rychlejší, než přímá komunikace, protože brány tvoří většinou trojúhelník. Jenže někdy to jinak nejde. To když Mars a Země na sebe nemají přímý výhled. Jaký ale bylo moje překvapení, když jsem se naboural do právě neaktivní brány a dostal ping lepší nejmíň o tři vteřiny.“

Hluk rotorů se znovu přiblížil a neutichal. Amélia předala do kroku. David si toho ale nevšímal, byl příliš zaujat svým výkladem.

„Tři vteřiny! Při dnešní technologii vlastně celý století. Nejzajímavější na tom ale je, že tím pádem pakety běhají přes brány rychleji, než při přímé komunikaci. A víš proč? Co je za tou celou záhadou? Špatně naprogramované přepínání mezi satelity. Vlastně záměrně špatně naprogramované. K překlápění má docházet automaticky tak, že se využije vždycky ta nejkratší trasa. Což o to. Je to tak. Ale s milisekundovým zpožděním. To stačí k tomu aby se datagramy pomíchaly a zpozdily se tak o celý ty tři vteřiny“

„Myslím, že to chápu.“ Amélie už skoro běžela. „Brány mají být většinou neaktivní, protože jsou pomalejší. Jenže je to naopak, že? A běží po nich utajená komunikace.“

„Přesně tak. Sakra, proč tak letíš?“

„Kvůli tomuhle!“ Amélie ukázala nad hlavu.

Větve losbobů zašuměly a rozkývaly se. Někde nad korunami se jako tajfun přehnal helikoptéra. Ve dvou vírech zvedla listí ze země. Dřevo zavržalo.

David slyšel jak se stroj otáčí a opět míří jejich směrem. S hlukem a

pravidelným bušením rotorů přišel další hurikán listí. *Tak, a teď už nás maj,* napadlo ho. „Co teď?“

„Nemůžu riskovat, že mě objeví,“ křikla na něj Amélie. „Promiň, ale budeš si chvíli muset poradit sám. Dej mi trochu času.“ David se ani nezmožil na protest. Prostě byl náhle sám. Nevěděl, co si o tom myslet. Tohle byla rána pod pás. Ale snad Amélie ví, co dělá.

Dosud neprodyšný pokryv hustých korun se roztrhl a z nebe se spustila tři lana. David se dal na úprk. Propletl se pod větvemi a snažil se dostat do bezpečí, ale měl smůlu. Ozbrojenci se samopaly a stungany už byli všude kolem. Vytvořili obranný kruh, jakoby očekávali odpor, ale do jejich léčky padl jen David.

„Ani hnout!“ Srazili ho nemilosrdně k zemi. „Kde jsou?“

David znovu ucítil svou krev na tváři. *Co bude dál? Zabijou mě? Střelí mě teď do hlavy?* Myslí mu běželo stejně tolik otázek jako obav a srdce cítil bubnovat až v krku.

„Kde jsou ostatní?“, sklonil se k němu mohutný voják v černé vestě. Na prsou se mu leskla čepel obrovského nože a oči mu plály dychtivostí. Vzbuzoval hrůzu i respekt. „Toho hackera máme,“ mluvil teď do vysílačky. „Ne, ta s ním nebyla ...“ Chvíli pauza, jen stroje ve vzduchu hřměly jako bouře. „Rozumím. Zjistíme co se dá ...“ Znovu pauza. „Ano, okamžitě. Musí být někde poblíž.“

„Abych ti to udělal jednodušší,“ obrátil se znovu k Davidovi. „Položím ti pár otázek. Jednoduchých otázek. A jestli zaváháš s odpovědí, zlomím ti prst. Jasný?“ David přikývl ani nevěděl jak. Svět, tak jak ho do této chvíle znal, zmizel. Zredukoval se na pouhou myšlenku na bolest a nepřekonatelnou úzkost. Nebylo už nic dalšího. Ani les, ani vůně vanilky, ani Amélie. Jenom zárodek ještě neprobuzeného strachu, kdesi hluboko v pozadí zvířecího instinktu.

„Kde je?“, zněla otázka.

Na tohle nemohl David odpovědět. Nevěděl kam Amélie zmizela. Což bylo štěstí, jinak by to řekl. *Klidně bys jí prozradil?*, křičel na sebe. *Srabe! Nic nevydržíš. Jsi slaboch. No tak řekni, že nevíš kde je! Neváhej. No tak!*

Ale už bylo pozdě. Voják chytil jeho pravou ruku a malíček okamžitě povolil v jeho ocelové pěsti. Křup! Kloub vyletěl z jamky, vazy se přetrhaly a chrupavka rozštípla. David řval, oči mu lezly z důlků, ale stejně tak rychle, jako si bolest představoval, zjišťoval, že vlastně žádnou necítí. Pomalu se uklidnil.

„Tak ještě jednou,“ pokračoval voják. „Tentokrát bez váhání. Kde je?“

„Nevím,“ šeptl David, tak že sotva slyšel sám sebe.

„Byla tu?“

David zaťal zuby. *Já nebudu srab,* přemohl se. *Neprozdám nic.* „Ne,“ vykoktal.

A bylo to tu znova. Rychlý pohyb, šklubnutí a zkroucení. Další prst na

pravé ruce náhle trčel v nezvyklé poloze. David řval jako tur, ale nic necítil. Vůbec nic. *Co se to, do hajzlu, děje? Co to, sakra, mám s tou pravou rukou? A najednou mu to došlo.* Stungun. Skoro se mu podařilo na to v tom stresu zapomenout. Pravou ruku měl přece dokonale umrtvenou. Tak dokonale, že necítil ani to nejslabší píchnutí v rozlámaných prstech.

„Víme, že tu s tebou byla,“ basoval nervózně voják. „Tak kde je?“

Teď si David mohl hrát na hrdinu. Měl na to ještě tři pokusy. A i když nechtěl přijít o prsty, získal zpátky velký kus sebevědomí a chtěl toho využít. „Nikdo tu nebyl,“ trval na svém. „Nikdo!“

Svého mučitele náhlým vzednutím vůle viditelně překvapil. *Jen aby mu to nedošlo,* obával se. Vždyť ruku měl naprosto vláčnou a zcela bez života. Nebýt toho, že voják žádný odpor nečekal, jistě by už celou šarádu prokoukl.

„Takže nebyla?“, zopakoval zlostně mohutný chlap. „To máš ovšem smůlu. Budu muset ...“ Zbytek věty dokončit nestihl. Mezi stromy se kmitly rychlé stíny, vzduch zavoněl vanilkou a tři vojáci tiše klesly k zemi.

Mezi ozbrojenci zavládl chaos. Sevřeli obranou formaci a poklekli za stromy. V dávkách kropili půdu a pevné letité kmeny, ale jeden po druhém odpadávali. Les se otrásal, třísky létaly vzduchem a listy se sypaly z korun stromů.

Hvízdání kulek, rány a výbuchy náhle zaplnily celý prostor. Třesk! Někde velice blízko. Exploze dohola očesala všechny stromy. Rázová vlna přitiskla Davida k zemi a listí ho blahosklonně schovalo před zraky vojáků.

V chaosu zvuku vynikl odumírající motor helikoptéry pomalu mizící v křeči plechového stroje. Lopatky ještě chvíli bezmocně hrabaly v hlíně, než utichly docela. Ještě jedna rána, jeden výstřel a nakonec klid. Nekořečně úžasné a nekončící svěží ticho.

David ležel dlouho a naslouchal jen svému dechu a tlukotu srdce. Když nakonec vstal a oklepal ze sebe vanilkou vonící listí losbobů, první co spatřil, byl Améliin úsměv. Jeho záchránkyně se znovu zjevila. V pravý čas a tentokrát s posilou. Za zády jí stála silná podpora, čítající nejméně patnáct mužů.

„To bylo hodně statečný, Ikari,“ řekla obdivně. „Myslím to, jak jsi mě nechtěl prozradit. Rozhodně stojíš za všchnu tu námahu.“

David se pokusil usmát. Tak nějak se mu zdálo, že je chválen neprávem, ale nebránil se. „Že stojím za tu námahu?“, díval se zmateně na mrtvá těla roztroušená po okolí a na opálené a rozmetané losboby.

„Rozhodně. Otázka v tuhle chvíli zní: dokázal by ses nabourat do těch satelitů? Dokázal bys zlikvidovat všechny brány?“ Amélie už zase jednala rychle a energicky. Zřejmě šlo o minuty.

Jenže David potřeboval chvíli na přemýšlení. V síti se dala dělat spousta věcí. Od přeprogramování automatů na kávu po změnu trajektorie kosmických lodí. Šlo o více nebo méně možné úkoly. Existovala i možnost, jak všechny brány vyřadit, ale nevěděl, jestli se mu do něčeho takového vůbec chce.

Vlastně po něm chtěli něco, co se dalo posuzovat jako teroristický útok. Něco takového mohlo znamenat, že se z něj navždy stane psanec. Že opustí všechno co teď má a začne úplně jinak. Od začátku. Pohled na krásnou tvář Amélie jeho názor ale rychle vyjasnil.

„Čistě teoreticky,“ prohlásil nakonec, „to možné je. Jenomže problémem jsou ty jejich vyhledávače. Dostali mě předtím a dostanou mě zase ...“

„O to se nemusíš starat. To nech na mě. Neříkala jsem snad, že z toho musíme udělat úplně jinou hru? Tak právě tohle je ta chvíle. Pojd'.“

Během minuty David pochopil, odkud Amélie získala posili. Jen pár kroků od místa přestřelky se skrývala základna vybavené nejmodernější technikou a slušným arzenálem zbraní. Bedny, krabice, nábojnice, palivo a počítače se povalovali pod ochranou losbobů a olověného přehozy stanu. Hučel tu dokonce transformátor připojený k bateriím s výkonnými agregáty.

Několik lidí, mužů i žen, ale věci odklízelo a stěhovalo. Stan už byl z poloviny rozebrán a zůstal jen kout s notebooky a velká parabola namířená do nebe.

Amélie se vrhla k dlouhého pouzdru a rozbalila něco, co připomínalo pušku. Zřejmě to byla nějaká puška, až na to, že na délku měřila něco přes dva metry a průměr hlavně nepřipomínal žádný běžný kalibr. Z boku pažby byl navíc vyveden kabel tlustý dva a půl palce a připojený přímo k agregátu.

David to sledoval s obdivem. Hlavně ho zaujalo jak snadno Amélie se zbraní manipuluje, přestože musela vážit možná víc jak třicet kilo. Rychle a přesně jí složila do pohotovostního stavu. Vpředu nasadila na hrot stojanu a na druhé straně zapřela o kmen. Vlevo se zvedl podsvícený display. Ukázal stav napětí a teploty a pak přišel zlatý hřeb představení. Asi dvacet centimetrů dlouhý projektíl.

Amélie ho vsunula do komory. Puška zacvakala a vypustila páru. „Tak hotovo,“ řekla. „Jakmile se spustí pátrače, tak řekni a zbytek nech na mě.“

David přikývl, ale unikalo mu k čemu se Amélie chystá. Že by předpokládala další útok? Nakonec pokrčil rameny a zasedl k počítači. *Sakra ta ruka*, uvědomil si.

„To nic,“ všimla si jeho bolestného pohledu Amélie. „Prsty se dají srovnat. Vím to z vlastní zkušenosti. A rychle se zahojí. Doufám, že tě to příliš nezpomalí.“

David tiše záupěl. Nechtěl si ani představit, jaká to bude bolest, až

prsty přijdou k sobě. No ale snad to nějak zvládne i levou rukou. Musí se prostě jenom víc soustředit.

Ponořil se do sítě.

Hlavně musel najít volné družice Marsu, přes které by se k připojil k branám. Během svého sázení, požil stejný postup a chtěl ho nyní zopakovat. Pokusil se využít planetární proxyserver naprosto stejným způsobem jako posledně. Spustil tedy několik automatizovaných procedur a nechal roboty dělat za sebe špinavou práci.

Šlo to rychle. Zjevil se seznam volných satelitů a i posledních přístupů na ně. Proxyserver uchovával jak účty tak hesla a nikdy přístupy k nim nekontroloval. Jeden, dva, tři satelity. David je otočil a přinutil poslat multicast.

Na to se ozvaly jeho procedury na proxyserveru. Vše se totiž vždy nejprve dělalo virtuálně na proxyserveru. Jak komunikační a datové přenosy tak i nelegální hackování. Satelity tvořící brány pluly vesmírem nejméně deset světelných minut daleko. Nebylo prostě fyzikálně možné rychle se do nich nabourat. S tím asi tvůrci počítali. Jenomže už nebrali v potaz to, že Marsovský proxyserver je velice liberální a úžasně výkonný. Byl schopen nasimulovat všechny satelity, stejně tak jako simuloval celou síť Země. Žádanou komunikaci provedl už sám a vrátil pouze výsledek.

Simulované brány na požadavek sdělily své polohy. Sestávaly asi z osmy set satelitů. Každý s jiným přístupovým heslem. Teď teprve začínala ta správná honička. Proxyserver už jeho dotazy odesílal a tím pádem se čas na pokusy kvapem krátil.

Tukal do klávesnice levou rukou tak rychle, jak jen to dokázal. Neplánoval žádné hackování do systému satelitu. To bylo zhola nemožné. Jednoduše využil řídicí signály, kterými se družice naváděly a pootáčely k sobě. Posledně to udělal stejně. Vybral si jeden ze satelitů brány a přinutil ho otočit se na jiný nechráněný komunikační kanál.

Rychle. Už skoro cítil, jak se mu pátrače věší na paty. Kdybych tak měl obě ruce, sakra. Připadal si jako kripl, když nemotorně bušil do počítače. Tak, otočit satelity. Ještě chvíli, ještě chvíli.

V ten moment zaprostestovaly roboti na proxyserveru. Zase ho chytli. Stejně jako minule. Možná i rychleji. Nebylo čemu se divit, jeho postup už přece znali. „Teď,“ křikl na Amélii. „Už jdou po mě.“

„Jdu na to,“ oznámila klidně a vyrovnaně Amélie. Sklonila se nad display zbraně a pak zvolna pootočila hlaveň. O pár stupňů doleva a dolů.

„Rychle! Co, proboha, děláš?“

„Čekám, až se prozradí ... „ Na displayi se zjevil malý bod. „Pojď k mamince,“ šeptla.

David už viděl jak se pátrače tunelují proxyserverem a jak proklepávají jeho podezřelé procedury. Za chvíli přijdou na to, které satelity si přivlastnil. Pak jenom shodí komunikaci a bude po srandě.

Moment! Dostal spásný nápad. Kde jenom jsou ty peníze? Rychle proběhl výpisy z účtů. Pane jo, zajásal a předhodil pár bankovních příkazů. Pět miliónů tam opravdu je. Chtěl jsem je převést zpátky, hoši. To je ta moje komunikace. Rychle mě odřízněte.

Stalo se. Bankovní příkazy evidované v proxyserveru zmizely. Získal další vteřiny k dobru.

„No tak, Amélie! Co sakra děláš?“

„Tohle!“ A Amélie stiskla spoušť.

Rána. Země zaduněla, masivní rázová vlna zvedla prach a před hlavní se až do nebe táhl úzký koridor rozplývajících se kroužků. Hluboké dunění ještě nedoznělo a David konečně pochopil.

Pochopil jak to, že jsou pátrače tak rychlé a přesné a pochopil i jak se jich Amélie dokázala zbavit. Právě totiž sestřelila jednu ze zaměřovacích družic. Přimo z povrchu. Ona nemusela družice hackovat, ona je prostě a jednoduše dokázala sestřelit.

Chlazení zbraně kvílelo a vypouštělo oblaka páry. Červená dioda zablikala, než se změnila se v zelenou.

„Ještě jednou?“

Roboti hlásili klid. Všechno pátrání ustalo. „Asi už není potřeba. všechny si je právě uklidnila.“

Amélie se dychtivě sklonila k notebooku. „Takže se to povedlo? Brány jsi vyřídil?“

David přikývl. „Právě teď příkazy putují vesmírem. Vydrž ještě tak deset minut a všech těch osm set satelitů utichne.“

Pro Davida to nebyla zrovna hezká představa, ale pro Amélii zřejmě ano. Usmála se. „A jak se ti to povedlo?“

„Přikázal jsem, aby se otočili ke Slunci. To spolehlivě vyřadí jejich komunikační senzory ... Víš, ale že tím pádem se částečně poruší komunikace se Zemí? Že když bude Země v zákrytu Slunce, spadne veškerý přenos dat?“

„Ano. O tom vím,“ přikývla Amélie. „Na druhou stranu, možná, že se díky tomu Marsovská burza osamostatní. Možná, že lidi konečně zjistí, že Mars už si vystačí sám, a že nejsou potřeba žádný interplanetární platby. Že materiál, zboží i informace nemusí putovat mezi planetama jen proto, aby Mars mohl fungovat.“

David se nedůvěřivě zakřenil. *Ideologie ... Mars je hezká planeta, to ano, ale rozhodně ne tak krásná jako pět miliónů.*

„Tak pojď, musíme se teď rychle přesunout,“ poplácala ho po rameni.

Kdyby nebyla tak krásná, určitě by už dávno utekl.